

STUDIUL 4

Primii conducatori ai bisericii

În această săptămână vom discuta tema organizării bisericii, adică începutul a ceea ce mai târziu avea să devină organizație. În Faptele 6:7 spune: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare multime de preoți veneau la credință.” Aici cuvântul cheie este „creșteau”. Creșterea nu este rea, dimpotrivă este dovada că o ființă este vie. Nu vorbim doar de creștere din punct de vedere fizic, ci în toate aspectele, iar în ceea ce privește biserica, creșterea spirituală. Dar faptul că există creștere spirituală nu vrea să spună că nu există și creștere fizică. Numărul membrilor bisericii primare creștea și atunci au început să apară problemele. În Faptele 6:1 spune: „În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii care vorbeau grecește aveau împotrivă Evreilor, pentru că vadașii lor erau trecuți cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele.” Aici vedem că împreună cu creșterea vin și problemele. Când avem copii mici avem probleme mici, când avem copii mari avem probleme mari. Una din legile vieții este că dacă nu vrei să întâmpini probleme, nu crește. Dar ia seama că cel care nu crește, dintr-un anumit punct de vedere, este mort. Problema care s-a ivit în biserica primară atunci când a început să crească, a fost nemulțumirea creștinilor evrei. Ei au început să se plângă de faptul că vadașii lor erau trecuți cu vederea la împărțirea ajutoarelor. Ce se întâmplă? Creștinii iudei erau nedrepti sau creștinii greci se plâneau degeaba? Care era realitatea? Adevărul este că erau probleme, și când sunt probleme trebuie evaluată situația și văzut ce schimbări se pot face. În momentele de aparent succes este ușor să te relaxezi și acesta este un pericol pentru orice biserică. Cineva spunea că succesul este „cuibul de anul trecut de unde pasarile au zburat”. Dar noi de multe ori nu ne dăm seama de acest lucru. Orice biserică sau instituție care, atunci când lucrurile merg bine, crede că vor merge în continuare la fel, în momentul când vor face schimbări, acestea vor fi fără succes. Apostolii au analizat situația și au ajuns la concluzia că trebuiau să facă ceva. Faptele 6:2-4 spun: „Cei doisprezece au adunat multimea ucenicilor, și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lasăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care-i vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom starui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.” Aici a început slujba diaconilor (*diakoneo*) în timp ce apostolii trebuiau să se dedice slujbei de propovăduire a Cuvântului (*diakonia*). Ambele cuvinte sunt relateate cu slujirea. Îți dai seama că în fața problemei care s-a ivit în urma reclamației credincioșilor care vorbeau greacă, a fost necesară organizarea. Organizarea este o parte a creșterii, și fără ea, indiferent de cantitatea de bună voință care există, mai devreme sau mai târziu se va ajunge la anarhie unde fiecare face ce vrea și totul se transformă într-o confuzie care nu are ieșire. De aceea, când cineva spune că este de partea bisericii dar nu vrea să știe nimic de organizare, nu știe ce spune. Fără organizare nu există biserica deoarece ordinea este baza organizării și ordinea este de asemenea baza administrației divine. De ce crezi că Lucifer s-a întors împotriva lui Dumnezeu? Pentru că nu dorea ordinea. Pentru toate lucrurile există ordine, inclusiv pentru cele spirituale ale lui Dumnezeu.

În partea a doua vom vorbi despre unul din cei șapte diaconi care au fost numiți în această ocazie. Ma refer la Stefan. În Noul Testament sunt folosite doar două cuvinte pentru a se referi la coroană. Primul este „*diadema*” care înseamnă o coroană regală, cel de-al doilea este „*estefanos*” care înseamnă o coroană de victorie. Coroana regală o primesc doar printii, coroana de victorie o poate primi oricine. Este interesant că numele Stefan vine din cuvântul „*estefanos*”. Coroana regală se mostenește dar coroana victoriei se da numai celui care ajunge la sfârșitul unei alergări, sau celui care trece o luptă. Stefan a învins alergarea creștinului și a dus lupta credinței. Faptele 6:8 spune: „Stefan era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari în nord.” Puterea Duhului Sfânt se manifestă doar în acele persoane care au înțeles harul, iar viața lui Stefan era plină de putere deoarece înțelesese harul lui Isus Hristos care este centrul Evangheliei. Când înțelegi că ai fost mantuit prin har nu te poți înalta pe tine însuși. Tu dispari și Domnul Isus este Cel înaltat. Pacat că

multi oameni intarzie sa inteleaga ca in mantuirea noastra nu exista nici macar un strop de participare a omului . Dumnezeu nu te salveaza pentru ceea ce faci, ci pentru ceea ce Isus a facut pentru tine pe cruce. Stefan intelesese acest lucru si rezultatul a fost ca Duhul Sfânt se manifesta cu putere in el. Dar acest lucru nu a placut iudeilor pentru ca increderea lor era in mantuirea prin faptele legii. Faptul ca tu crezi in har nu vrea sa spuna ca ascultarea nu are sens, dar este o eroare fatala sa crezi ca ascultarea este baza mantuirii. Si cum evreii nu intelegeau acest lucru si Stefan predica harul, ei s-au ridicat impotriva lui. Fapte 6:9-11 spune: „ *Unii din sinagoga, numita a Izbavitilor; a Cirinenilor; si a Alexandrinilor, impreuna cu niste Iudei din Cilicia si din Asia, au inceput o cearta de vorbe cu Stefan; dar nu puteau sa stea impotriva intelepciunii si a Duhului cu care vorbea el. Atunci au pus la cale pe niste oameni sa zica: „Noi l-am auzit rostind cuvinte de hula ipotriva lui Moise si impotriva lui Dumnezeu.”* In acea vreme, in Ierusalim, traiau iudei din diferite natiuni, fiecare in zona lui si cateva din acele grupuri etnice aveau propia lor sinagoga. Izbavitii veneau dintre iudeii care fusesera sub jug roman si acum erau liberi. Acestia au fost cei care au condus revolta impotriva lui Stefan.

In partea a treia vom vedea pe Stefan inaintea Sinedriului. Robul lui Dumnezeu statea inaintea lor fiind acuzat de blasfemie impotriva lui Dumnezeu cand spusese ca legea ceremoniala nu mai avea valoare. Si in adevar nu mai avea vaoare, deoarece toate acele ceremonii aveau ca scop sa conduca mintea oamnelor spre Hristos. Cu toate acestea ei erau atat de atasati de aceste traditii incat au folosit declaratia lui ca motiv de acuzatie. Capitolul 7 din Fapte ne prezinta predica lui Stefan. Aceasta predica este cea mai lunga din cartea Faptele Apostolilor. Aici el recapituleaza toata istoria lui Israel si mentioneaza contributia adusa de cei mai mari oameni ai credintei ca Avraam, Moise, David si Solomon. Numai ca aceasta predica nu este doar o insiruire de fapte cunoscute ci si o aparare impotriva acuzatiilor aduse de iudei. Tot odata este si o descoperire a pacatelor lui Israel. Stefan foloseste Scripturile ca sa dovedeasca ca intreaga natiune impreuna cu liderii ei erau vinovati de pacate mai mari ca acelea care i se imputau lui. Despre ce pacate era vorba? Nu vom citi versetele caci sunt prea multe. In primul rand iudeii au interpretat gresit radacinile lor spirituale. El incepe predica cu Dumnezeu slavei si o termina cu slava lui Dumnezeu. Este vorba de acea slava pe care Dumnezeu vroia s-o reflecte in poporul Israel. Dar atunci cand Domnul Isus a venit ei L-au respins pentru ca erau atasati de ritualurile lor. Unul dintre pericolele de a fi atat de atasat de traditie care nu au baza in Biblie ci in cultura, este ca nu esti capabil sa-L vezi pe Isus cu claritate. Al doilea pacat pe care Stefan il mentioneaza este ca au respins pe cei care au fost trimisi sa-i elibereze (Fapte 7: 9-36). In al treilea rand ei nu au ascultat de Lege (Fapte 7: 37-46). Mai marii poporului lui Israel il acuzau pe Stefan ca vorbea impotriva Legii dar, dea lungul timpului poporul Israel a fost acela care nu a ascultat de Legea lui Dumnezeu. Al patrulea pacat despre care el vorbeste este ca au dispretuit Templul (Fapte 7: 44-50). Ei il acuzau pe Stefan ca vroia sa distruga Templul dar nu vedeau ca erau chiar ei cei care pervertiseră ceremonialul din Templu. Ultimul pacat de care se faceau vinovati era ca s-au impotrivit cu incapatanare Dumnezeului lor si adevarului. Fapte 7:51-52 spune: „ *Oameni tari la cerbice, netaiati imprejur cu inima si cu urechile! Voi totdeauna va impotriviti Duhului Sfânt. Cum au facut parintii vostri asa faceti si voi. Pe care din prooroci nu i-au prigonit parintii vostrii? Au omorat pe ceice vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihanit, pe care L-ati vandut acum si L-ati omorat.*” Mare curaj a avut Stefan! Era plin de Duh Sfânt si i-a infruntat. Ei il acuzau ca a calcat Legea si ca ataca traditia si totusi erau chiar ei cei care faceau aceste lucruri. Si la sfarsit Stefan le spune fara ocolisuri ca atunci cand a venit Mesia ei L-au omorat.

Partea a patra. Vom citi Fapte 7: 54-57 „ *Cand au auzit ei aceste vorbe, ii taia pe inima si scrasneau din dinti impotriva lui. Dar Stefan, plin de Duhul Sfânt, si-a pironit ochii spre cer, a vazut slava lui Dumnezeu si pe Isus stan in picioare la dreapta lui Dumnezeu; si a zis: „ Iata, vad cerurile deschise si pe Fiul omului stand la dreapta lui Dumnezeu.” Ei au inceput atunci sa racneasca, si-au astupat urechile si s-au napustit intr-un gand asupra lui.*” Scena pe care a vazut-o Stefan ne duce cu gandul la momentul judecatii. Stefan era judecat de oamnei pe pamant, dar, fara s stie, ei aveau sa fie judecati intr-o zi de Dumnezeu in cer. Vedem ca Stefan a fost un predicator cristocentric. Toata predica lui a fost in jurul faptului ca iudeii au respins pe unicul mantuitor, Isus Hristos. Dar in ultimele momente vorbeste despre judecata de cercetare din Sanctuar. Textul spune ca el a vazut pe Hristos la dreapta lui Dumnezeu. Eu te intreb: se poate compara aceasta scena cu cea din Daniel 7: 9,10 ? Sa

citim: „*Ma uitam la aceste lucruri, pana cand s-au asezat niste scaune de domnie. Si un Imbatranit de zile a sezut jos. Haina Lui era alba ca zapada si parul capului Lui era ca niste lana curata; scaunul Lui de domnie era ca niste flacari de foc si rotile lui ca un foc aprins. Un rau de foc curgea si iesea dinaintea Lui. Mii si mii de slujitori Ii slujeau si de zece mii de ori zece mii stateau inaintea Lui. S-a tinut judecata si s-au deschis cartile.*”

Judecata de cercetare avea sa inceapa in 1844, dar sansa pentru poporul Israel se termina chiar in acel moment. De aceea mesajul lui Stefan nu are o chemare la pocainta. Poporul Israel ca natiune nu mai avea nici o sansa. Ei nu mai puteau anunta lumii planul de mantuire asa cum Dumnezeu ii promisese lui Avraam. Din acel moment martorii lui Dumnezeu pentru lume aveau sa fie urmasii lui Isus Hristos. Ei trebuiau sa paraseasca Ierusalimul si sa propovaduiasca tuturor vestea cea buna a Evangheliei. Totusi iudeii puteau fi mantuiti dar ca individ, nu ca natiune. De aceea Stefan s-a rugat asa: „*Si aruncau cu pietre in Stefan, care se ruga si zicea: „ Doamne Isuse, primeste duhul meu!” Apoi a ingenuchiat si a strigat cu glas tare: „ Doamne, nu le tine in seama pacatul acesta!” Si dupa aceste vorbe a adormit.*” (Fapte7: 59,60) Aceasta rugaciune de mijlocire a fost raspunsu intr-un mod minunat. Cine ar fi putut crede ca Saul din Tars a luat parte la acele momente, el la picioarele caruia au pus hainele pline de sange ale lui Stefan. Si cateva zile mai tarziu Saul se pocaieste, printre altele ca rezultat al rugaciunii pe care Stefan a facut-o in ultimele sale momente de viata.

Ajungem la finalul acestui comentariu si vorbim despre propovaduirea Evangheliei. Cu acest eveniment al uciderii lui Stefan s-a dezlantuit o mare persecutie a bisericii crestine din acele zile. Dar istoria a demonstrat ca in momente dificile si in persecutie, biserica creste. Dea lungul vietii mele, in diferite tari am vazut ca atunci cand biserica intra intr-o criza, dintr-un anumit motiv, ea incepe sa creasca. Prin toate locurile pe unde erau imprastiati, crestinii marturiseau pe Isus Hristos si biserica crestea. Fapte 8: 1, 3 spune: „*Saul se invoise la uciderea lui Stefan. In ziua aceea s-a pornit o mare prigonire impotriva Bisericii din Ierusalim. Si toti, afara de apostoli, s-au imprastiat prin partile Iudeii si ale Samariei. Saul, de partea lui, facea prapad in biserica; intra prin case, lua cu sila pe barbati si pe femei si-i arunca in temnita.*” Spune ca Saul intra in fiecare casa. De ce? Pentru ca biserica in acele zile se reunea in case. Saul stia ca daca va distruge bisericile din case se va distruge biserica intreaga. Satana de asemenea stie aceste lucruri. Tocmai din acest motiv intra in mintea multor frati ca sa-i indemne sa nu accepte planul lui Dumnezeu pentru grupurile mici care nu sunt alta decat biserici in case.

In capitolul 8 din Fapte ies in evidenta doua incidente. Primul este predicarea pe care a facut-o Filip in Samaria. Multi samariteni s-au convertit si s-au botezat, iar biserica din Ierusalim cand a auzit acest lucru a trimis pe Petru si pe Ioan ca sa ajute pe Filip in misiunea lui. Cand se intorceau in Ierusalim Petru si Ioan au trecut prin alte sate ale Samariei unde au avut de asemenea rezultate bune. Al doilea lucru care ne atrage atentia in acest capitol este convertirea famenului etiopian.

Cuvantul lui Dumnezeu iesise din Israel si se imprastia prin multe locuri ca Smaria si Etiopia. De ce? Pentru ca biserica nu este locala, este mondiala. Este usor de zis dar dificil de trait deoarece, noi, cand trebuie sa alegem pe cineva ne intrebam daca este de aceiasi natiune cu mine, sau din acelasi oras. Atunci aceea este doar o biserica locala. Biserica nu are frontiere si nu are steag. Ea este mondiala. Am sa repet ce am spus mai inainte, este usor sa vorbim dar dificil de trait si numai Duhul lui Dumnezeu poate face ca acest lucru sa devina realitate in experienta fiecarui crestin, incepand cu liderii si terminand cu cel care se considera ultimul in biserica. Noi toti trebuie sa traим acest mesaj.

Dumnezeu sa ne binecuvinteze!

Traducerea si tehno-redactarea: Maria Badea
www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com